

De Ster

De Tempel te Salt Lake City

(Zie blz. 200)

1 Juli 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 13

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.50 per drie maanden, f 1.— per half jaar en f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

»Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja Ik heb alle dingen voorbereid.« L. en V. 104: 17

INHOUD

DE „VEREENIGDE ORDE“	195
VOOR JONGE OOGEN door Oom Ben	198
ZINGENDE MOEDERS IN DE TABERNAKEL TE SALT LAKE CITY	199
VAN DE REDACTIE:	
TEMPELS	200
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	203
DE GESCHIEDENIS VAN ONZE LOFLIEDEREN door George D. Pijper	204
DE KLEINE JOHANNES door Frederik van Eeden	207

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE „VEREENIGDE ORDE”

(Uit de Geschiedenis der Kerk).

GEDURENDE de ontwikkeling der hulporganisaties ontstond in de Kerk zelf een beweging, welke door Brigham Young in den winter van 1874 was ingeleid, een beweging, welke ten doel had de Heiligen door middel van een volkomen toewijding hunner aardsche bezittingen tot een grootere moreele en geestelijke eenheid te brengen. Dat het doen samengaan van de stoffelijke belangen van het volk een hoogere geestelijke eenheid ten doel had, blijkt wel uit de opmerkingen, die Brigham Young maakte, toen hij dit onderwerp op de 44ste jaarlijksche conferentie der Kerk naar voren bracht. Hij zeide :

„En wanneer de vraag wordt gesteld” Van wien is dit? n.l. datgene, wat is bespaard en bijeengebracht door deze gemeenschap, welke georganiseerd is om het Koninkrijk Gods op aarde in stand te houden en uit te breiden, dan zal het antwoord zijn : Het is van ons, en wij zijn des Heeren, en alles wat wij hebben behoort Hem. Hij heeft ons dit gegeven voor onzen vooruitgang en om te zien wat wij er mee zullen doen en of wij gewillig zijn onzen tijd, onze talenten en onze middelen voor de redding der menschheid aan te wenden.”

Ouderling Erastus Snow karakteriseerde deze beweging aldus : „Het groote beginsel, dat aan „de Vereenigde Orde” ten grondslag lag was : „elkeen voor het geheel en God voor allen”. Onder de vele goede dingen was

hij een onderlinge ontwikkelingsgemeenschap voor de werkzame en zich goed gedragende leden . . . De sterken moesten de zwakken steunen.”

Te St. George werden de volgende regels voor hen die zich bij deze beweging, bekend als „de Vereenigde Orde van Zion”, aansloten, vastgesteld en in een vergadering aangenomen. Deze regels werden later daar, waar de Orde werd ingesteld, overal aanvaard.

Regelen door de Leden der „Vereenigde Orde” in acht te nemen.

„Wij zullen Gods naam niet ijdel gebruiken, noch lichtvaardig over Zijn wezen en over heilige dingen spreken.

Wij zullen met onze gezinnen 's morgens en 's avonds in gebed gaan en ook het persoonlijk gebed onderhouden.

Wij zullen het Woord van Wijsheid onderhouden overeenkomstig den geest en de betekenis ervan.

We zullen onze gezinnen met liefde en toewijding omringen en hun tot een voorbeeld zijn. In onze gezinnen en in aanraking met anderen zullen wij alle twist vermijden, geen kwaad van elkander spreken, doch een geest van liefde jegens allen aankweken. Wij beschouwen het als onze plicht alle zelfzuchtige motieven te laten varen en elkanders belangen en die van de geheele menschheid te dienen.

Wij zullen den Sabbat onderhouden, opdat wij dien mogen

heiligen overeenkomstig de openbaringen.

Datgene, wat aan onze zorg is toevertrouwd, zullen wij niet ten eigen bate aanwenden.

Alles wat wij leenen, zullen wij teruggeven gelijk wij beloofden en wat wij vinden, zullen wij niet voor onszelf behouden, doch trachten het den eigenaar terug te geven.

Wij zullen zoo spoedig mogelijk alle persoonlijke schulden, door ons vóór toetreding tot de Vereenigde Orde aangegaan, aflossen en wanneer wij eenmaal ten volle in genoemde orde zijn opgenomen, zullen wij geen schulden maken tegen de order van het bestuur.

Wij zullen de broeders, die in de Orde zijn opgenomen, beschermen.

Wij zullen in kleding en manieren geen dwaze en overdreven modes volgen, noch deze aanmoedigen en geen artikelen invoeren of koopen, waar wij gemakkelijk buiten kunnen of die wij door huisarbeid zelf kunnen vervaardigen. Wij zullen het voortbrengen en vervaardigen van alle artikelen, die voor ons onderhoud noodig zijn, zooveel als de omstandigheden dit toelaten, aanmoedigen.

Wij zullen eenvoudig in kleding- en levenswijze zijn en met alles, wat aan onze zorg is toevertrouwd, economisch en voorzichtig handelen.

Wij zullen voor ons gemeenschappelijk welzijn arbeiden, met ons geloof, onze gebeden en onze woorden diegenen ondersteunen, die wij hebben gekozen om de verschillende afdeelingen der Orde te besturen en wij zullen hen in

hun waardigheid erkennen en ons van afbrekende kritiek onthouden.

Wij zullen eerlijk en vlijtig arbeiden en onszelf en alles wat wij hebben wijden aan de Orde en aan het opbouwen van het Koninkrijk Gods”.

De ontwikkeling van deze beweging was niet overal gelijk. In sommige plaatsen was de grondslag strikt gemeenschappelijk, en de gemeenschap was als 't ware één gezin. Over 't algemeen echter hadden de nederzettingen een minder geprononceerd gemeenschappelijk karakter. Die, waarover Joseph A. Young, de oudste zoon van President Brigham Young, presideerde, is daarvan het beste voorbeeld.

Volgens mededeeling van Joseph A. Young werkte deze organisatie als volgt :

De »Vereenigde Orde« in Sevier Stake.

In April, een jaar geleden, werden acht nederzettingen in de Orde vereenigd en ongeveer tweederde van het volk heeft onafgebroken daarin gewerkt. Niet de waarde van het stoffelijk bezit dat een ieder meebracht bepaalt de plaats, die de leden innemen, doch hun houding ten opzichte der Kerk en hun gedrag in het algemeen. Niemand wordt toegelaten dan degenen die alles wat zij hebben, aan de gemeenschap afstaan, welke onder de wetten van de streek is opgericht. Ten aanzien van de toelating van personen wordt mindere of meerdere geschiktheid om waardevolle diensten te bewijzen niet in overweging genomen; het Evangelie in theorie en praktijk (de sterken

moeten de zwakken bijstaan) is de richtsnoer, opdat de geheele gemeenschap gezamenlijk omhoog mege gaan.

In Richfield, de leidende nederzetting, werken 135 gezinnen in de „Orde”. Het kapitaal der organisatie staat onder de contrôle van het bestuur, dat door de leden wordt gekozen, terwijl elkeen wordt gecrediteerd voor het bedrag, dat hij heeft ingebracht. Het meeste werk wordt op contract verricht en het surplus dat iemand door zijn arbeid tegoed heeft boven hetgeen hij voor het onderhoud van hem en zijn gezin ontvangt, wordt op zijn naam aan het bedrijfskapitaal toegevoegd. Wanneer een lid een huis wil laten bouwen en nog niet over voldoende crediet of contanten beschikt, bouwt de „Orde” het voor hem, en na verloop van korten tijd neemt zijn tegoed toe en kan hij afbetalen; aldus wordt het systeem een van de beste onderlinge belangen vereenigingen die bestaan.

Behalve de algemeene voorraden hebben de leden hun eigen afzonderlijke „rentmeesterschappen”, welke hun tehuizen, stadstuinen, huisdieren, etc. omvatten en die met ijver en beleid wor-

den gebruikt om het beste te kunnen produceeren, terwijl de grondstoffen uit den algemeenen voorraad worden geleverd.

De „Orde” te Richfield bezit thans een korenmolen, die tusschen de 10.000 en 11.000 dollar kost, een stoomzaag, een draaibank en een steenmolen, waar ongeveer dertig menschen werkzaam zijn. De gemeenschap bezit voorts 200 paarden, 800 koeien, en 1700 schapen, terwijl ook nog een leerlooierij tot de eigendommen behoort.

Ongeveer een halfdozijn schoenmakers zijn in de „Orde” werkzaam en ongeveer twintig timmerlieden en metselaars, buiten de 45 arbeiders die 1100 acres *) land bewerken. Verder zijn er eenige meubelmakers en andere vaklieden.

Eenige oudere mannen doen tehuis het zware werk, zooals houthakken, putten graven, ploegen, enz. zoodat elkeen iets te doen heeft.

Gedurende het eerste jaar werden eenige moeilijkheden onderhouden, doch daar de organisatie en haar werking op Evangelie-

*) 1 acre = ongeveer 40,3 are = 4050 m².

Arbeiders werken aan het Voorzorgplan.

beginselen en een goed geleid arbeidsysteem zijn gegrondvest, verdwijnen de hinderpalen snel en een geest van broederlijke genegenheid krijgt meer en meer de overhand.”

Er zijn evenwel drie oorzaken, die de beweging der „Vereenigde Orde” tegenhielden; ten eerste de toenemende gecompliceerdheid van het leven in Utah wegens het grooter wordend contact met het moderne, wereldsche leven tengevolge van een steeds groeiende niet-Mormoonsche bevolking, ten tweede het feit, dat de aldus ingestelde beweging de Kerk in twee groepen verdeelde: zij die

wel, en zij die niet tot de Orde toetraden, want het lidmaatschap der Kerk bracht niet noodzakelijk het toetreden tot de Orde mede. Deze scheiding bracht een zeer ongewenschte toestand teweeg en ten derde de hooge leeftijd en de zwakke gezondheid van President Young, waardoor het voor dezen onmogelijk werd deze groote onderneming den noodigen steun te geven, zooals hij in vroeger jaren placht te doen. Dientengevolge begon de beweging te kwijnen en kwam langzaam maar zeker tot een einde. Daarna is geen tweede dergelijke poging meer ondernomen.

* * *

Vaar jonge Ogen

De Rabbijn en de Vrek.

Daar was eens een rijke vrek, zoo vertelt S. Ansky in *The Dybbuk*, die op zekeren dag bij een Rabbijn kwam. Een Rabbijn is een Israëlietisch geestelijke. De Rabbijn leidde den gierigaard (want een vrek is een gierigaard) naar het venster.

„Kijk eens naar buiten”, sprak hij, „vertel mij wat U ziet”.

„Menschen”, antwoordde de rijke.

Toen leidde de Rabbijn hem naar een spiegel.

„Wat ziet U nu?” vroeg hij.

„Ik zie mijzelf”, antwoordde de vrek.

Toen zeide de Rabbijn: „Kijk — in het venster is glas en in de spiegel is glas. Maar op het glas van de spiegel zit een beetje zilver, en zoodra als er een beetje zilver aan toegevoegd wordt, houdt u op, de anderen te zien en ziet u alleen uzelf maar”.

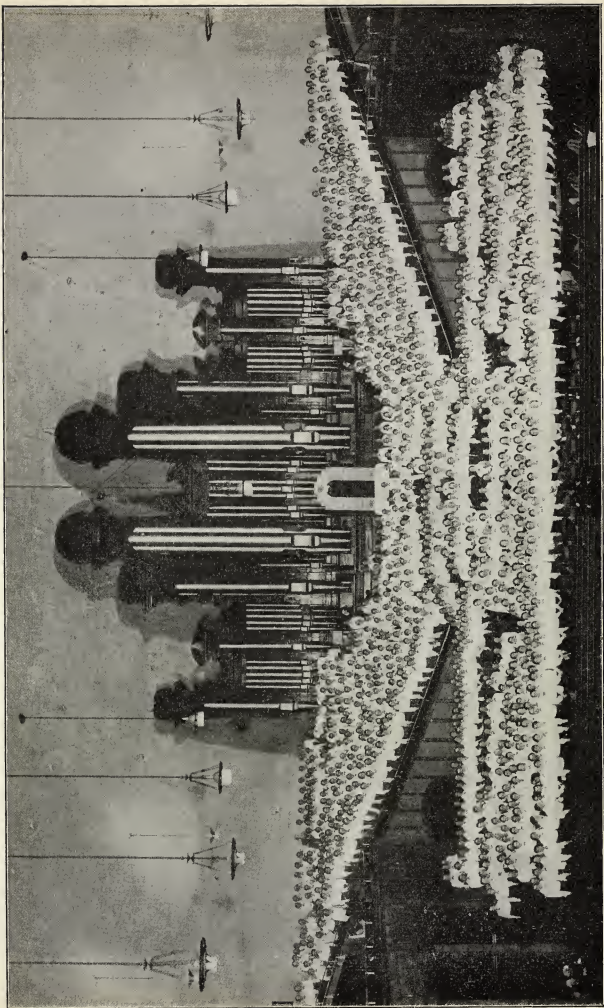
Wat zou die wijze Rabbijn daarmee bedoeld hebben?

Dat moet u eens aan vader of moeder vragen.

Oom Ben.

* * *

Wanneer men in zijn jeugd ook voor het kleinste dankbaar is geweest, zal men op zijn levensweg van veel genieten, wat anderen voorbijzien, maar dat het leven mooier maakt.

ZINGENDE MOEDERS IN DE TABERNAKEL TE SALT LAKE CITY

1 JULI 1940

VAN DE REDACTIE

TEMPELS

Vrij naar Talmage.

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.”

Paarl van Groote Waarde Mozes 1:39.

WAAROM bouwt de Kerk van Christus tempels en waarom is zij de eenige in de wereld, die dit doet?

Volgens de Schrift is een Tempel een gebouw van bijzondere heiligheid, waarin godsdienstige verordeningen van een bijzonder plechtig en gewijd karakter worden verricht. In het Hebreeuwsch noemt men een tempel „Beth Elohim”, hetgeen letterlijk overgezet „De verblijfplaats van God” beteekent. Vandaar de naam: „Het Huis des Heeren.”

Wegens hun bestemming onderscheiden de tempels zich dus wezenlijk van de algemeene vergaderplaatsen, waar geregeld godsdienstoefeningen worden gehouden. Hier zij terloops opgemerkt, dat dit onderscheid zoowel op heidensche tempels van toepassing is als op die, welke den levenden God zijn toegewijd. In heidensche tempels was het offeraltaar vóór den ingang opgericht en ofschoon de geloovigen zich om dat altaar verdrongen, hadden alleen de priesters toegang tot het inwendige heiligdom. Zoo was het ook met de verplaatsbare tabernakel van het volk Israëls gedurende hun uittocht uit Egypte, zoo ook met de indrukwekkende tempel van Salomo en de nog

schoonere van Herodes. In elk van deze tempels waren ruime voorhoven aanwezig met altaren en andere benodigdheden. In deze voorhoven, die door een buitenmuur waren omgeven, verzamelden de menschen zich volgens voorgeschreven regels; het heiligdom echter was een betrekkelijk kleine ruimte, bestemd voor de heiligste verordeningen en ceremonieën. De vraag: „Waarom zijn tempels noodig?” zou op deze wijze beantwoord kunnen worden: „Omdat zij ter volvoering van het goddelijk plan ten aanzien van de inwoners dezer aarde onontbeerlijk zijn.” Om dit antwoord te staven, worden u de volgende feiten in herinnering gebracht:

De sterfelijke mensch verkeert in een gevallen staat; hij is uit den Hemel verdreven, zooals zijn eerste ouders uit het paradijs waren verdreven.

Aan den dood, die door den Val over het menschedom kwam, is het eeuwig voortbestaan ontomen door het Offer van Jezus Christus, hetwelk het begin beteekende van de opstanding uit de dooden.

Deze opstanding zal algemeen zijn, de overwinning van Christus over den dood strekt zich over

mensen uit, onverschillig of zij goed of slecht zijn. Dit laatste moet niet worden misverstaan. De opstanding n.l. bewerkstelligt wel de bevrijding van den ziel uit den greep van den dood, maar geen verlossing van de gevolgen van bedreven, persoonlijke zonden. De opgestane zondaar moet de rechtvaardige en onvermijdelijke gevolgen van zijn doen en laten dragen, evenzeer als de rechtvaardige in zijn verheerlijkt lichaam de eeuwige zegeningen zal oogsten, die de vruchten zijn van zijn trouw en toegewijd leven.

De wetten en verordeningen van het Evangelie, voor zoover zij voor de zaligheid noodig zijn, n.l. een daadwerkelijk beoefenen van geloof in den Heer Jezus Christus, oprechte bekeering, een zich onderwerpen aan de geboden aangaande den doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden en den hooger doop van den Geest door middel van het opleggen der handen aan deze vereischten kan worden voldaan zonder tempels. Maar voor het voltrekken der verordeningen ter voldoening aan die wetten van het Evangelie, die op de verheffing in de eeuwige werelden betrekking hebben, zijn tempels noodig. Deze begiftigingen, met het heilige Priesterschap gepaard gaande, kunnen alleen in het Huis des Heeren worden ontvangen, want aldus is ons geopenbaard geworden.

Tempels echter worden niet alleen voor de levenden opgericht. De tempels van dezen tijd zijn zoowel voor de levenden als de dooden en de heilige bedieningen ten behoeve van de laatsten overtreffen die voor de eerst-

genoemden vele malen in aantal.

Het plaatsvervangend werk ten behoeve van hen, die zijn heengegaan, is een bijzonder kenmerk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen.

Ofschoon de Kerk in Paulus dagen het werk voor de dooden kende (I Corinthe 15: 29) is deze wetenschap in later eeuwen verloren gegaan en in de geloofsbelijdenis van geen enkele kerk is zij thans te vinden, behalve in de juist genoemde. Om die reden — en dat is het antwoord op de tweede vraag — kent men in geen enkele andere Kerk den doop voor de dooden. Het is echter onmogelijk in de rechtvaardigheid van God te gelooven, indien Hij een plan van verlossing had ontworpen, dat alleen maar van toepassing kon zijn op de weinigen, die het hier op aarde leerden kennen, terwijl de ontelbare miljoenen, die stierven zonder ooit van het Evangelie gehoord te hebben, van alle redding en vooruitgang zouden zijn uitgesloten.

Wat leert ons de Bijbel hieromtrent?

Petrus zegt, dat het Evangelie ook verkondigd wordt aan de dooden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch maar leven zouden naar God in den geest." (1 Petrus 4: 6).

Dit werk begon, toen Jezus Zijn intrede deed in het rijk der geesten, alwaar Hij verbleef tusschen Zijn dood en Zijn opstanding. Verder verklaart genoemde apostel nadrukkelijk, dat Jezus Christus, „henen gegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de

lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach.” (I Petrus 3 : 18, 19).

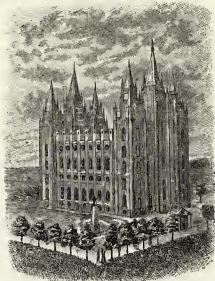
Jezus bezocht de geesten in de gevangenis. Hij kwam met een boodschap van genade en bevrijding en niet om hen wederom te veroordeelen. Deze boodschap van bevrijding was eeuwen tevoren door Jesaja voorspeld. Van de hooghartigen en goddeloozen zeide hij : „En zij zullen tezamen worden vergaderd als de gevangenen in een put en zij zullen in de gevangenis gesloten worden, maar na vele dagen weder bezocht worden.”

En verwijzend naar de zending van Christus, zegt de zelfde geïnspireerde schrijver, dat Hij zal komen, „om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten.” (Jesaja 42 : 7).

Christus predikte dus het Evangelie aan hen, die in het hiernamaals vertoefden en aangezien er maar één Evangelie is (zie Galaten 1 : 6, 7) zijn ook op hen de verordeningen, die aan de inwoners der aarde zijn voorgeschreven, van toepassing. In de regionen, waar de gestorvenen verblijf houden, kunnen deze echter niet worden voltrokken en opdat zij toch de zegeningen, er aan verbonden, deelachtig mogen zijn, kan het werk door een plaatsvervanger op aarde voor hen worden gedaan. Door openbaring in deze bedeeeling des tijds heeft God bekend gemaakt, dat de doop voor de dooden slechts aannemelijk is, indien deze wordt bediend in plaatsen, die door Hem zijn aangewezen en voor dergelijke doeleinden geheiligd

blijven. Deze plaatsen nu zijn door de Kerk gebouwde tempels.

Het woord van Maleachi, in het laatste hoofdstuk, de twee verzen, heeft betrekking op het werk in de tempels in het laatste der dagen. Op den 3den April 1836 n.l., werd in den tempel te Kirtland, de eerstgebouwde tempel van dezen tijd, door Joseph Smith en Oliver Cowdery een manifestatie ontvangen. Elia verscheen aan hen en zeide :

Hij zal tot Zijn Tempel wederkeeren.

„Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door de mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zou. Om de harten der vaders tot de kinderen te keeren, en de kinderen tot de vaders, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zou geslagen worden... Daarom zijn de sleutelen dezer bedeeeling in uwe handen toevertrouwd, en hierdoor moogt gij weten, dat de groote en vreeselijke dag des Heeren nabij

is, zelfs voor de deur. L. en V. 110: 14-16.

Het is een bewijs van de groote orde en stiptheid in het Koninkrijk Gods, dat juist Elia was aangewezen om het werk van het vereenigen der belangen van de levenden en de dooden op aarde te doen aanvangen. Hij n.l. was, evenals Joseph Smith als profeet in deze bedeeeling des tijds, van oudsher de drager van de sleutelen der volmacht om *in alle verordeningen van het priesterschap* te bedienen, en „tenzij”, zoo voegde hij er aan toe, „deze bevoegdheid wordt overgedragen, kunnen deze verordeningen niet in gerechtigheid worden bediend”. De bevoegdheid, waarvan hier sprake is, omvat het verzegelen van echt-paren, van kinderen aan hun ouders, hetzij zij nog in leven zijn, in welk geval zij zelf deze verordeningen in den tempel kunnen ondergaan, hetzij zij overleden zijn, in welk geval een plaatsvervanger dit werk kan verrichten.

Op grond van het bovenstaande verklaart de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen

der Laatste Dagen, dat het absoluut noodzakelijk is, dat in deze bedeeeling des tijds, deze laatste bedeeeling, tempels worden opgericht en voorts, dat de bevoegdheid om deze tempels te bouwen en hierin te bedienen, bij genoemde Kerk berust.

Behalve de tempel, waarvan op den omslag een afbeelding is weergegeven en waarover veertig jaren is gebouwd (6 April 1853 werd door Brigham Young den eersten hoeksteen gelegd en 6 April 1893 werd de tempel door President Wilford Woodruff ingewijd), waren in 1930 nog acht andere gereed.

Het totaal in volgorde van hun voltooiing: 1 Kirtland in Ohio, 2 Nauvoo in Illinois, 3 St. George in Utah, 4 Logan in Utah, 5 Manti in Utah, 6 Salt Lake City in Utah, (de afgebeelde dus) 7 Laie, op de Hawai eilanden, 8 Cardstone in Alberta, Canada en 9 Mesa, Arizona.

De tempel te Nauvoo werd door brand verwoest, en de Kirtland tempel is niet meer als zoodanig in gebruik en zelfs niet meer in het bezit der Kerk.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen.

Op Zondag 9 Juni j.l. werd het gemeentebestuur van Delft, t.w. de brs. R. Schippers, president, J. M. P. J. Verstegen en J. Roelofs, raadgevers, met een woord van dank ontslagen.

Aangesteld.

Op Zondag 9 Juni j.l. werd in de gemeente Delft het navolgende bestuur gevormd:

De broeders L. Verburgh, president, J. Roelofs, 1e raadgever, J. Grandjan, secretaris.

Op Zondag 23 Juni l.l. werd br. J. A. Belt als secretaris van de gemeente Leiden ter zijde gezet.

Afgesneden.

Op een op 16 Juni j.l. belegde vergadering, werden onderstaande personen van de gemeente Amsterdam van de Kerk afgesneden:

Dieuwke Jasper, Trijntje Flobbe-Jasper, Jan Jasper, Maria Clara Patzsch en Dirk van der Klashorst.

DE GESCHIEDENIS VAN ONZE LOFLIEDEREN

door *George D. Pijper*.

II. KALM MIJN BROEDER DRIFT HEERSCH' NIMMER.

III. OP, ONTWAAKT GIJ BESCHERMERS VAN ZION!

door CHARLES W. PENROSE.

Bovengenoemde liederen, geschreven door Charles W. Penrose, geven uitdrukking aan de gemoedsgesteldheid waarin deze zich bevond.

De vraag wil naar voren komen „Welke is de plaats die zij innemen in de Hymnologie?” (kennis van Kerkliederen).

Een vroegere technische uiteenzetting van „Wat is een Hymne?” luidde: „een Lofzang aan God”, en „een vroom beroep op God in onze gemoedsbewogenheid”. Om een lied tot de Lofzangen te kunnen rekenen zijn drie voorwaarden noodzakelijk n.m.:

1. Het moet schriftuurlijk zijn, zoowel in gevoel als in uitdrukking;
2. het moet stichtelijk zijn;
3. het moet lyrisch zijn.

Door Edmund D. Lorenz is in zijn boek „Practische Kerkmuziek” een moderne definitie gegeven: „Een hymne” zegt hij, „is een heilig lied, uitdrukking gevende aan Gods vrucht, geestelijke onderzending of religieuze waarheid; geschikt om door een menigte gezongen te worden in een openbare dienst.”

De liederen van Charles W. Penrose, gepubliceerd in dit artikel mogen misschien niet de toets van de eerste uiteenzetting kunnen doorstaan; door de bredere definitie van E.D.L. evenwel kunnen zij een plaats vinden in de te bespreken lofliederen.

Zij zijn geestelijke of ont-

roerende liederen, en wanneer de wereld de „Mormonen” deze liederen zou hooren zingen, zou er geen twijfel zijn aan hunne geschiktheid om gezongen te worden in een vergadering.

Kalm mijn broeder, drift heersch'
[nimmer
 Houdt uw zielsvuur in den band
 Doof dien gloed niet, maar laat immer
 Wijsheid spreken en verstand.
 Kalm mijn zuster, groot vermogen
 Heeft de koel beraden geest
 Drift verblindt de verst ziend' oogen
 Maakt den mensch tot reedloos
[beest.

Kalm bezadigd en veroordeel
 Nooit bekend' of vreemdeling,
 Schoon de volle schijn in 't voordeel
 Zij van de beschuldiging.
 Geef, alvorens te besluiten
 De verdediging het woord,
 Vaak zijn huizen mooi van buiten,
 Binnen niets dan roof of moord.

Wordt door bitt're lijdensdagen
 Uwe levensboot gestuurd,
 Tracht het kalm en kloek te dragen,
 Half de smart is dan verduurd.
 Treft u valsche en lage laster.
 Smaadt de wereld op die klacht,
 Klem u lippen vast en vaster,
 Onderdruk uw toorn met kracht.

Wil op deze waarheid bouwen,
 De onschuld heeft den tijd tot vriend
 Wijl geduldig, kalm vertrouwen
 U versterkt en achting wint.
 Teedre snaren aanstonds trillen,
 De Ee'lstige geesten voelen 't fijnst,
 En wijl zij het volgen willen
 Stemt hun 't Evangelie 't reinst.

Harten zoo gevoelig, dienen
 Zwaar versterkt en scherp bewaakt,
 Door den Geest des Ongezienen,

En door oefening sterk gemaakt.
Wond met opzet anderen nimmer,
Leid met rede uw geestesvuur,
Oefent Broeder, Zuster, immer,
U in kalmte en zelfbestuur.

Dit lied geschreven door den auteur onder zeer smartelijke omstandigheden, welke verteld werden op een vergadering van de Raad der Twaalven ten huize van President Heber J. Grant op 29 Februari 1917, kenmerkt Charles W. Penrose als een van de krachtigste schrijvers welke ooit het Evangelie van de Heiligen der Laatste Dagen hebben aanvaard. Het lied was oorspronkelijk geschreven in 11 strofen van 4 regels doch de schrijver liet er zelve een vervallen. Het is geen „lofzang”; het is de zachte reactie van een eerst opgekomen vurige verontwaardiging tegen een lage laster, welke onderdrukt werd door de geest van het Evangelie waarmede hij vervuld was. Het is een berijmde predikatie, welke waard is door iedere Heilige der Laatste Dagen gelezen te worden.

In de eigen woorden van de schrijver laten we hier de geschiedenis van het ontstaan van het lied volgen:

„Dit lied was niet bestemd om gezongen te worden, ik heb het in 1860 voor mijzelf geschreven. In dit jaar bevond ik mij in Birmingham in Engeland, voor ik emigreerde.

Ik was verraderlijk beschuldigd, niet in het openbaar, maar lasterlijke praatjes deden over mij de ronde over mijn Presidentschap van de Birmingham Conferentie en meer in het bijzonder over mijn familiezaken en bezittingen. In dit verband zal een voorval

het u geheel duidelijk maken.

Toen ik van Cheltenham naar Birmingham ging — nadat ik voorheen in Londen gewerkt had — nam ik daarheen mede een groote partij meubelen, kleeden en gordijnen die aan mijzelf behoorden en welke ik in verschillende zalen in de conferentie gebruikte. Bij mijn vertrek verzamelde ik mijn eigendommen om deze mede te nemen en elders te gebruiken. Een van de ouderlingen van Zion bracht rond dat ik trachtte beslag te leggen op de eigendommen die behoorden tot de Birmingham conferentie. Dit wondde mij diep. Ik had toen meer dan tien jaar in de bediening gearbeid, het meest als reizend ouderling, en letterlijk zonder buidel of male. Ik had vele moeilijkheden en beproevingen mede gemaakt en daarom trof mij dit tot in mijn hart. Ik wist niet hoe het te dragen. Overvol van deze gevoelens, zat ik neer en schreef dit kleine gedicht hetwelk recht vanuit mijn ziel kwam en bestemd was voor mijzelf om rust en kalmte te kunnen herwinnen. Nadat mijn familie er inzage van genomen had, meenden zij dat het in de „Millennial Star” behoorde te verschijnen, aldus zond ik het op en het werd gepubliceerd.

Het lied was niet op een melodie gezet om de eenvoudige reden dat het mijn bedoeling niet was het ooit te laten zingen. Later begreep ik dat het zeer toepasselijk kon zijn voor anderen die dezelfde ondervindingen zouden opdoen als ik, en ik hoopte dat dit lied hen zou helpen en sterken. Zeer dankbaar gevoelde ik mij, toen ik hoorde dat Presi-

dent Brigham Young tijdens hij zich in arrest bevond er kracht en zelfbeheersching uit putte. Zelf vertelde hij mij dat hij gedurende deze benarde uren het lied over en over las“.

„Kalm mijn broeder“, is op verschillende melodiën gezongen; de officieele zetting is echter door Ebenezer Beesley vervaardigd en te vinden in „Latter-day Saint Hymns, No. 98“. De bij ons bekende melodie is ontleend aan het in dien tijd zeer bekende lied „Vacant Chair“.

Op, ontwaakt, gij beschermers van
Zion.

Alweer valt de vijand u aan.

Laat uw harten zijn als die der

leeuwen,
Om moedig 't gevaar te weerstaan.
Gedenkt het geweld van Missouri,
Vergeet niet den moord van Nauvoo.
Als de haters van God u verdrukken,
Weest immer standvastig en trouw.

Aangevuurd door de machten der
helle,

Met wraak vallen zij op ons aan;

Wij zijn sterk door de legers des

Hemels,
Wij zullen hen spoedig verslaan.

Weldra wordt ons rijk onafhank'lijk,

Zal ieder verbaasd op ons zien;

Nu veracht, maar alsdan hoog ver-
heven,

Door trouwe zal dit ons geschien.

Dit lied schreef Charles W. Penrose in Londen in de jaren 1857

of 1858, ongeveer vier jaar voor hij naar Amerika scheep ging en terwijl Johnston's leger opweg was naar Utah. Ofschoon Ch. W. P. eenige duizend mijlen van deze plaats verwijderd was, doorleefde hij als in een visioen de gevaarlijke toestand van de Heiligen en doortilde hen met moed door de strijdzang welke hij schreef en die gezongen werd op de melodie van het Amerikaanse Volkslied „The Red and Blue.“

Uit dit lied leeren we de schrijver weer van een andere zijde kennen — zijn strijdlustig karakter. Wanneer het van hem verlangd geworden was, zou hij zijn armen tot bescherming hebben opgeheven.

Ja, hij was teerhartig als een kind, nederig als een Heilige en moedig als een held.

Thans is dit lied niet meer geschikt om in vergaderingen gezongen te worden aangezien de omstandigheden in de wereld zich ten opzichte van de Heiligen der Laatste Dagen zeer gewijzigd hebben. Het was geschreven voor een toestand welke gelukkig maar kort duurde, en nu deze er niet is, heeft het lied als zoodanig geen doel meer. Charles W. Penrose hebben we er echter in leeren kennen als een vurig, eerlijk strijder voor het herstelde Evangelie.

• • •

Gezamenlijke opzegging voor de maand Juli.

AVONDMAALSVERS

Matth. 20 : 27. „En zoo wie onder u wil de minsten zijn, die zij uw dienstknecht.“

Heer, wij komen hier tot U,
Knielen aan Uw voeten nu;
Zendt ons toch niet ledig heen,
O, Gij Hoorder der gebeên.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

HIJ NOEMDE de menschen broeders en zusters en sprak van de heerlijke natuur en de wonderen der schepping, van Gods zonneshijnschijn en van de lieve vogelen en bloemen . . .

„Wat is dat?” vroeg Johannes. „Hoe spreekt hij daarover? — kent hij u? Is hij een vriend van u?”

Windekind schudde minachtend het omkranste hoofdje :

„Hij kent mij niet, — de zon, de vogelen, de bloemen evenmin. Het is alles logen wat hij zegt.”

De menschen luisterden allen zeer aandachtig. De dikke juffrouw, die op het blauwe klokje zat, begon verscheiden malen te huilen — en wischte de tranen met haar rokslip af, omdat zij haar zakdoek niet gebruiken kon.

De bleeke man zeide, dat God ter wille van hun bijeenkomst de zon zoo vroolijk had laten schijnen ; toen lachte Windekind en wierp van uit de dichte bladen een eikel op zijn neus.

„Hij zal het anders ondervinden,” zeide hij, „mijn vader zou voor hem schijnen, wat verbeeldt hij zich wel.”

Doch de bleeke man was te veel in vuur geraakt om op den eikel te letten, die uit de lucht scheen te vallen, — hij sprak lang en hoe langer hoe harder. Op 't laatst werd hij rood en blauw in 't gezicht, balde de vuisten en schreeuwde zoo luid, dat de bladeren trilden en de grashalmen ontzet heen en weder wiegelden. Toen hij eindelijk tot bedaren ge-

komen was, begonnen allen weer te zingen. —

„Wel foei!” zeide een meerle, die van een hoogen boom het rumoer aanhoorde. „Is dat een afschuwelijk leven maken! Ik heb nog liever dat er koelen in het bosch komen. Hoor dat eens aan. — Wel foei!”

Nu! de meerle is een kenner en heeft een fijnen smaak.

Na het gezang haalden de menschen uit manden, doozen en zakken, allerlei eetwaren voor den dag. Er werden papieren uitgespreid en broodjes en sinaasappelen verdeeld. Ook flesschen en glazen kwamen te voorschijn.

Toen riep Windekind zijn bondgenooten bijeen en begon den smullenden troep te belegeren.

Een dappere kikvorsch sprong op den schoot van een oude juffrouw, vlak naast het broodje dat zij juist wilde gaan opeten en bleef daar zitten, als verbaasd over zijn eigen stoutmoedigheid. De juffrouw gaf een ijselijken gil en staarde ontzet den aanvaller aan, zonder zich te durven verroeren. Het moedige voorbeeld vond navolging. Groene rupsen kropen onverschrokken over hoeden, zakdoeken en broodjes, overal angst en schrik teweegbrengend ; groote, dikke kruisspinnen lieten zich aan glinsterende draden neer in bierglazen, op hoofden of halzen en een luid gegil volgde steeds hunnen aanval ; tallooze vliegjes bestormden de menschen regelrecht in 't gezicht en offerden hun leven voor de goede zaak, door zich op spijzen en dranken te storten en

ze met hun lichaam onbruikbaar te maken. Eindelijk kwamen de mieren in onafzienbare scharen en tastten den vijand op de meest onverwachte plaatsen bij honderden tegelijk aan. Dat bracht een verwarring en ontsteltenis teweeg! Haastig vlogen mannen en vrouwen van de zoo lang verdruchte mos- en grasplantjes op; — ook het arme, blauwe klokje werd bevrijd, door den welgeslaagden aanval van twee oorwurmen op de beenen van de dikke juffrouw. De vertwijfeling nam toe: dansend en springend, onder de zonderlingste gebaren, trachtten de menschen hun vervolgers te ontkomen. De bleeke man bood lang weerstand en sloeg met een zwart stokje in 't rond, doch een paar baldadige meezen, die geen aanvalsmiddel te laag achtten en een wesp, die hem door zijn zwarte broek heen in de kuit stak, stelden hem buiten gevecht.

Toen kon de vroolijke zon zich niet langer goed houden en verborg het aangezicht achter een wolk. Groote regendroppels daalden op de strijdende partijen. Het was alsof door den regen plotseeling een bosch van groote, zwarte paddestoelen uit den grond opschoot. Dat waren de regenschermen die werden uitgespannen. Vrouwen sloegen de rokken over 't hoofd, waardoor witte onderrokken, wit gekouste beenen en schoenen zonder hakken zichtbaar werden. O, wat had Windekind een pret! hij moest zich aan den bloemstengel vasthouden van 't lachen,

Dichter en dichter stroomde de regen, hij begon het bosch met een grauwen, glinsterenden sluier te omhullen, Kletterende water-

stralen vielen van parapluies, hooge hoeden en zwarte jassen, die glommen als de schilden van de watertor, de schoenen zoenden en smakten in den doorweekten grond. Toen gaven de menschen het op, en dropen bij kleine troepjes zwiingend af, een menigte papieren, ledige flesschen en sinaas-appelschillen, alsof onoogelijkesporen van hun bezoek, achterlatend. Op het open veldje in het bosch werd het weder eenzaam en hoorde men spoedig niets meer dan het een-tonige ruischen van den regen.

„Nu, Johannes! — nu hebben wij ook menschen gezien. Waarom lacht gij ook niet om hen?”

„Ach, Windekind! zijn alle menschen zóó?”

„O! er zijn nog veel erger en leelijker. Soms razen en tieren zij en vernielen al wat mooi en heerlijk is. Zij hakken boomen om en zetten er plompe, vierkante huizen voor in de plaats. Zij vertrappen de bloemen moedwillig en dooden voor vermaak elk dier, dat onder hun bereik komt. In hun steden, waar zij opeen kruipen, is alles vuil en zwart en de lucht bedompt en vergiftigd door stank en rook. Zij zijn geheel vervreemd van de natuur en hun medeschepselen. Daarom maken zij zulk een dwaas en droevig figuur, als zij er in terugkeeren.”

„Ach! Windekind! Windekind!”

„Waarom weent gij, Johannes? — Gij moet niet weenen, omdat gij bij menschen geboren zijt. Ik heb u immers lief en u verkoren onder allen. Ik heb u de taal van vlinders en vogelen geleerd en den blik der bloemen doen verstaan. De maan kent u, en de goede milde aarde heeft u lief als haar liefste kind.